

faa fort. Jeg vil dog spørge det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, der er en Ven af Foretagender som de her omhandlede, om det ikke er bedre at fremme saadanne Foretagender og lade de andre Ting vente, indtil man har faaet et sundere Syn derpaa, end man for Diebliffet efter min Opfattelse har. Jeg mener, at det er bedre, hvad Hærvæsenet angaar, at gaa tilbage, end at gaa frem. Men lad det nu være rigtigt eller ikke rigtigt, saa vil jeg overfor det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds idag gjentage, hvad jeg tidligere har sagt ham, at hans hele Fremstilling af Finantsevesenet i den store Almindelighed betragtet, kan jeg være enig med ham i — den hele Fremstilling er rigtig, naar den anvendes paa alle Punkter men den er ikke rigtig, naar den anvendes i et Tilfælde som dette og omvendt ikke i andre Tilfælde. Det ærede Medlem har jo ikke ladet sig uden Vidnesbyrd om, hvorledes han er tilfunds at stille sig, naar vi komme til det omtalte Spørgsmaal, men det bebrejder jeg ham ikke. Dersom han vil optræde og foreholde os, hvorledes vi bør stille os, med Hensyn til Hærvæsenet paa samme Maade som nu med Hensyn til disse Jernbaner, vil jeg være ham meget taknemlig og finde, han er fuldstændig konsekvent. Det er han derimod ikke paa den anden Maade. Smidlertid vil jeg gjøre hvad jeg kan for at faae Thinget til at forstaa, at min Konsekvents bestaar deri, at jeg paa den ene Side indrømmer, at det ikke er nogen rigtig god Finantspolitik, her foreslaas, men at jeg paa den anden Side frygter for, at det skal gaa endnu værre, hvis Thinget ikke gaar ind paa det foreliggende Forslag, thi jeg indlader mig hellere paa den Slags Ting, som dog ere produktive og kunne komme Befolkningen til Nytte, end paa den anden Slags, der efter min fulde Overtydning ville blive til Statens Udælggelse. Derfor gaar jeg selvselgelig med paa den Vej, man nu er slaaet ind paa, saameget mere som der er Udfigt til, at Regjeringen og Folkethinget kan enes derom. Jeg skal da slutte med at slaa fast, at det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 3die Valgkreds har set Sagen paa samme Maade som jeg, kun med den Forskjel, at han har et saa bebrøveligt Syn derpaa, medens jeg ser med Lyst paa, at vi kunne faae lagt disse Hindringer iveau for den paatænkte Udvidelse af vort Hærvæsen, dels ved at købe disse Baner, dels ved at anlægge nye. Jeg ser, at det ærede Medlem for Sjælland her ligeoverfor (Rasmussen), som ogsaa gaar svanger med Tanker om en ny Jernbane, tilnæfser mig sit Bifald, og jeg skal da sige til ham, ligesom min ærede Nabo tilvenstre (Th. Nielsen), at jeg, saasnart Spørgsmaalet kommer til at foreligge, skal vise ligesaameget Velville overfor denne Bane som overfor andre, for at vi jo før jo hellere kunne faae de 30 Millioner ud af Statskassen.

Bille: Ja, det er vist omtrent det uheldigste Raasonnement, man kan gjøre gjældende, at man skulde give sine Penge ud til et Formaal, blot for at undgaa, at de blive givne ud til et andet, som man anser for uheldigt. Det kunde let være, at de, der gjøre et saadant Regnestykke, gjøre Regning uden Bert. (Rør: Maaste!). Ja, derfor er det fornødtigt at lade det være. — Den høitærede Indenrigsminister erindrede om, at, om end det private Initiativ var benyttet ved denne Lov, var det dog i Virkeligheden Regjeringens Initiativ, som forelaa, idet det var den, som i Oktober 1878 havde indbragt et Lovforslag om Kjøbet af de to østjydske Baner, og at de private Medlemmer, som nu have indbragt Forslaget, i Virkeligheden ikke have gjort Andet end at gjentage Ministerens Forslag, kun med Ændring paa et enkelt, om end temmelig væsentligt Punkt. Dette er jo ganske vist Tilfældet, men paa den anden Side tror jeg ikke, det kan skjules, at det er netop den Omstændighed, at der tidligere har foreligget et Regjeringsforslag, som har lidt en vis bestemt Stjæbne, der nu udøver en uheldig Virkning paa det private Lovforslags Stilling, og det tror jeg, er Tilfældet af to Grunde. Den første er den, at hint Lovforslag blev standset ved Overgangen fra første til anden Behandling, thi deri ligger jo altid et Præcedens, som binder, eller i alt Fald antages at binde forskjellige ærede Medlemmer, som dengang deltog i Sagens Standning. Den politiske Situation, under hvilken denne Afstemning foregik i Oktober 1878, er jo tilstrækkelig bekendt. Den Sondring, der var indtraadt i Hvertallet efter den 8de November 1877, havde jo i Begyndelsen af den derefter følgende Tid ledet til, at en Del af de ærede Medlemmer af dette Hvertal, hvis Ordfører pleier at være det ærede Medlem for Leire (Holstein-Ledreborg), i det Hele gik ind paa den saglige Behandling, medens de Medlemmer, som følge det ærede Medlem for Kolding (Berg), modsatte sig en saadan Behandling; men da Sessionen begyndte i Efteraaret 1878, var dette Forhold saaledes forandret, at — hvad jeg maaste maatte kalde Leirefyllingen, havde trukket sig tilbage til sit Telt, misforopiøt over, at Regjeringen ikke var gaaet sin Vej, medens paa den anden Side Koldingheren ikke endnu havde havt det Mod at indtage den fordelagtige Post, som Leireheren havde forladt, og som de ærede Medlemmer under Ledelse af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds senere meget fornødtigt have indtaget. Følgen deraf var, at vi altfaa i Oktober 1878 befandt os i en Slags parlamentarisk Striketilstand, og det var den, som gjorde Udslaget til, at Regjeringslovsforslaget blev forkastet. Den anden Omstændighed, som virker uheldigt, er denne, at Regjeringsforslaget dengang gik ud paa, at